

Arrest

nr. 117 557 van 24 januari 2014
in de zaak RvV X

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 13 augustus 2013 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 19 juli 2013.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 5 november 2013 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 13 december 2013.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken N. VERMANDER.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. KALIN, die loco advocaat V. MOUBAX verschijnt voor de verzoekende partij, en van attaché S. BOTTU, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoeker, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, is volgens zijn verklaringen het Rijk binnengekomen op 6 mei 2013 en heeft zich vluchteling verklaard op 7 mei 2013.

1.2. Nadat een vragenlijst werd ingevuld en ondertekend, werd het dossier van verzoeker op 16 mei 2013 door de Dienst Vreemdelingenzaken overgemaakt aan het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, waar verzoeker werd gehoord op 17 juni 2013.

1.3. Op 19 juli 2013 nam de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Deze beslissing werd dezelfde dag aangetekend verzonden.

De bestreden beslissing luidt als volgt:

A. Feitenrelaas

Volgens uw verklaringen bent u een Pasjtoen van etnische origine en bezit u de Afghaanse nationaliteit. U bent afkomstig uit het dorp Halim Khail in het district Hesarak van de provincie Nangarhar. Sinds het Karzai-regime werkte uw vader voor het elektriciteitsdepartement in Jalalabad stad. Op een avond vertrok u naar de bazaar van Hesarak om de volgende dag vee te verkopen op de markt in het districtcentrum. Die ochtend kwam uw broer, Ismail, u opzoeken in de bazaar. Hij vertelde dat de taliban naar uw ouderlijke woning was gekomen en uw vader had ontvoerd. De talibanstrijders zouden tevens naar u hebben gevraagd. Ismail moest van uw moeder de boodschap doorgeven niet terug te keren naar Halim Khail maar in de plaats daarvan onmiddellijk onder te duiken bij uw oom in Chahar Toot. De volgende dag kwam uw moeder naar de woning van uw oom en vertelde dat de taliban u en uw vader ervan beschuldigden als spionnen te werken voor de Amerikanen. De ontvoerders van uw vader hadden gezegd dat verschillende talibanstrijders om het leven waren gekomen door toedoen van uw vader. Uw moeder zei dat u bij uw oom moest blijven om uw veiligheid te garanderen. De taliban is de volgende nachten nog teruggekomen naar uw ouderlijke woning om u te zoeken. Drie dagen na de ontvoering van uw vader vernam uw oom dat zijn dode lichaam was teruggevonden in Zarif Khail. De taliban had een brief achtergelaten bij het lichaam van uw vader waarin stond te lezen dat uw vader werd gedood omdat hij een spion was van de Amerikanen. Uw oom en uw moeder besloten daarop dat het beter was voor u om Afghanistan te verlaten. Nog dezelfde dag regelde uw oom een smokkelaar. U bent in hoot 1391 (maart 2013) vertrokken uit uw land. U bent via Pakistan, Iran, Turkije, Griekenland, Italië en Frankrijk naar België gereisd, waar u op 7 mei 2013 een asielaanvraag indiende. Ter staving van uw asielaanvraag legde u een kopie van uw taskara neer.

B. Motivering

Na grondig onderzoek van de door u ingeroepen feiten en alle elementen aanwezig in het administratief dossier dient te worden besloten dat u er niet in slaagt het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen ervan te overtuigen dat u uw land heeft verlaten uit een gegronde vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie van Genève. U maakt evenmin een reëel risico op ernstige schade zoals voorzien in artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet aannemelijk.

Vooreerst dient er gewezen te worden op uw uitermate vage verklaringen wat betreft de problemen die u en uw vader kenden met de taliban. Zo kon u niet zeggen waarom uw vader werd beschuldigd van spionage (CGVS, p.10 en 17). Gevraagd of de beschuldigingen iets te maken hadden met het werk van uw vader, stelde u het niet te weten daar u niet juist weet welke functie uw vader bekleedde (CGVS, p.10). Gevraagd waarom de taliban u beschuldigde van spionage, diende u het antwoord tevens schuldig te blijven (CGVS, p.11). Volgens uw verklaringen zou de taliban op geen enkel ogenblik hebben aangegeven waarom ze u en uw vader viseerden (CGVS, p.11-13). Ook stelde u dat u, noch uw familie ooit eerder problemen heeft gekend in Afghanistan (CGVS, p.11). Wel voegde u hier aan toe dat de taliban recent voor uw vertrek meer controle kreeg in uw regio en dit tot het vertrek van vele overheidsmedewerkers leidde (CGVS, p.11). In die zin is het dan weer opmerkelijk dat u verklaart op geen enkel ogenblik gemerkt te hebben dat uw vader, die een overheidsfunctie bekleedde, zich enige zorgen maakte om zijn eigen veiligheid of die van zijn familie (CGVS, p.11). U er voorts op wijzend dat het Commissariaat-generaal ernstige vragen heeft bij uw uitermate summiere verklaringen wat betreft de redenen waarom u en uw vader zouden worden vervolgd door de taliban, repliceerde u niet juist te weten wat voor werk uw vader deed voor het elektriciteitsdepartement (CGVS, p.13). U verklaarde vervolgens niet te weten of hij al dan niet een spion was en op basis van wat ze hem beschuldigden van collaboratie (CGVS, p.13). Er mag nochtans verwacht worden dat u meer informatie zou kunnen geven over de plotselinge betichtingen van spionage door de taliban aan het adres van u en uw vader, zeker nu deze betichtingen aan de basis zouden liggen van de door u aangehaalde moord op uw vader en uw daaropvolgende vlucht uit Afghanistan. U hebt het CGVS aldus niet kunnen verduidelijken waarom u juist zou worden gezocht door de taliban. Uw vage verklaringen weten niet te overtuigen.

Verder is het bedenkelijk dat u onmiddellijk aanhaalde dat uw vader werkzaam was voor het elektriciteitsdepartement in Jalalabad wanneer u werd gevraagd uw vluchtmotieven uiteen te zetten maar dat wanneer u werd gevraagd of er een link is tussen de werkzaamheden van uw vader en de beschuldigingen van spionage door de taliban aan zijn adres, u het antwoord schuldig moest blijven (CGVS, p.9-10). Wat betreft de werkzaamheden van uw vader, dient er bovendien op gewezen te worden dat u hierover zeer vaag bleef. Zo kon u niet specificeren wat voor werk uw vader juist deed op het elektriciteitsdepartement (CGVS, p.4 en 11). U kwam niet verder dan te stellen dat hij ambtenaar was (CGVS, p.4). Uit uw verklaringen blijkt nochtans dat uw vader al acht of negen jaar werkzaam was op het elektriciteitsdepartement (CGVS, p.10). Er mag dan ook verwacht worden dat u het Commissariaat-generaal concretere informatie zou kunnen verschaffen wat betreft zijn functie. Gevraagd of er iemand op de hoogte was van zijn exacte functie, stelde u dat iedereen wist dat uw

vader voor het elektriciteitsdepartement werkte maar dat u nooit details heeft gevraagd aan anderen en dat uw oom analfabeet is (CGVS, p.17). U kon evenmin vertellen of iemand van uw familie nog contact heeft gehad met de werkgevers van uw vader na diens verdwijning (CGVS, p.13). Gevraagd of uw vader zich moest verplaatsen voor zijn werk of steeds in Jalalabad stad bleef, stelde u te weten dat hij ook naar andere districten in Nangarhar reisde maar u kon niet zeggen naar welke districten, noch wist u te vertellen wat hij daar moest doen (CGVS, p.15). Dat u niet meer interesse zou tonen voor de aard van de werkzaamheden van uw vader die mogelijks aanleiding hebben gegeven tot uw problemen, roept vragen op. Ook hier schieten uw verklaringen aldus ruimschoots tekort, wat de geloofwaardigheid van het profiel van uw vader en uw algehele geloofwaardigheid ondermijnt. Ter zake dient nog opgemerkt te worden dat u geen enkel begin van bewijs heeft voorgelegd ter staving van de professionele activiteiten van uw vader (CGVS, p.10-11).

Voorts dient erop gewezen te worden dat u bij de uiteenzetting van uw vluchtmotieven in de vragenlijst van het CGVS en tijdens het gehoor in eerste instantie niet heeft gezegd dat de taliban na de ontvoering van uw vader nog twee keer is teruggekeerd naar uw ouderlijke woning om u te zoeken (Vragenlijst CGVS, d.d. 16 mei 2013, vraag 5, p.4 en gehoorverslag CGVS, p.9-10). U haalde deze gebeurtenissen pas later in het gehoor voor het eerst aan (CGVS, p.11-12). Gevraagd waarom u niet eerder heeft gezegd dat de taliban ook later nog op zoek bleek te zijn naar u, kwam u niet verder dan te stellen dat u vergeten was hiervan melding te maken (CGVS, p.12). Dat u een dergelijk belangrijk element in uw asielrelaas zou vergeten zijn te vertellen, komt weinig doorleefd over en zet de geloofwaardigheid van uw vluchtmotieven verder op de helling.

Ten slotte dient er nog opgemerkt te worden dat wanneer u werd gevraagd of uw familie na uw vertrek nog problemen heeft gekend, u aanvankelijk antwoordde dat de taliban niet meer is teruggekomen na uw vertrek (CGVS, p.13-14). Gevraagd waarom de taliban plots is gestopt u te zoeken, veranderde u uw verklaringen en repliceerde u niet te weten of de taliban u nog is komen zoeken, dat uw oom daar niets over heeft gezegd en dat u hier niet naar heeft gevraagd (CGVS, p.14). Gevraagd waarom u heeft nagelaten hiernaar te informeren, antwoordde u dat het niet in u is opgekomen aan uw oom te vragen of de taliban al dan niet nog op zoek is naar u (CGVS, p.14), wat evenwel vragen oproept gezien de door u beschreven ernst van de situatie. Uw onverschillige houding wat betreft de stand van zaken betreffende de problemen die u beweert te vrezen in geval van een eventuele terugkeer naar Afghanistan dient uw vrees voor vervolging dan ook in sterke mate te relativeren.

Het geheel van bovenstaande opmerkingen stellen uw asielrelaas in een bedrieglijk daglicht. U bent er niet in geslaagd uw asielmotieven geloofwaardig uiteen te zetten, zodat u ter zake noch de vluchtelingenstatus, noch de subsidiaire beschermingsstatus zoals bepaald in artikel 48/4, §2, a) en b) van de Vreemdelingenwet kan worden toegekend. Daarnaast kan een Afghaanse asielzoeker door het CGVS ook een beschermingsstatus krijgen ten gevolge van de algemene situatie in zijn regio van herkomst. Asielzoekers uit een groot aantal gebieden in Afghanistan krijgen de subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet toegekend op basis van de algemene toestand in hun regio.

Er dient evenwel vastgesteld te worden dat redelijkerwijze kan aangenomen worden dat u zich in de hoofdstad Kabul kan vestigen teneinde zich te onttrekken aan de situatie in uw regio van herkomst. Volgens het UNHCR vervalt immers voor mannelijke alleenstaanden en kerngezinnen de nood aan traditionele beschermingsmechanismen (familie-, clan- en stamverbanden) indien zij zich kunnen vestigen in stedelijke gebieden die onder regeringscontrole staan en over voldoende infrastructuur beschikken (Eligibility Guidelines UNHCR). U bent een alleenstaande, jongvolwassen man die tot de Pasjtoense meerderheid behoort. U bent tien jaar naar school geweest (CGVS, p.3). Naast Pasjtoe, spreekt u ook een beetje Dari (CGVS, p.3). U stelde tevens nog in Afghanistan Engelse les te hebben gevolgd bij een teruggekeerde vluchteling in Gula Khail (CGVS, p.18). Verder stelde u dat uw familie 3,5 of 4 jerib grond heeft en dat deze gronden worden bewerkt door een landbouwer (CGVS, p.5), wat er op wijst dat uw gezin het financieel goed had. U verklaarde tevens af en toe vee te verkopen op de markt (CGVS, p.5). Dat uw vader ontvoerd en gedood zou zijn door de taliban, wordt dan weer ondermijnd door het geheel van bovenstaande vaststellingen. Ter zake dient eveneens opgemerkt te worden dat u het Commissariaat-generaal niet kon vertellen hoeveel geld uw familie heeft betaald aan de smokkelaar voor uw reis naar België (CGVS, p.9). U kon evenmin duidelijkheid scheppen over de manier waarop uw vertrek werd bekostigd (CGVS, p.9). U verwees hierbij wel vaagweg naar de werkzaamheden van uw vader (CGVS, p.9), maar deze hebt u niet aannemelijk kunnen maken (zie supra). Voorgaande vaststellingen nopen er toe te besluiten dat u het CGVS geen reëel zicht wil bieden op het werkelijke financiële netwerk waarop u in Afghanistan kan steunen. Wat betreft de veiligheidssituatie in Kabul, dient verwezen te worden naar onderstaande appreciatie.

Bij herevaluatie van de actuele veiligheidssituatie wordt het rapport "UNHCR Eligibility Guidelines for assessing the international protection needs of asylum-seekers from Afghanistan" van 17

december 2010 in rekening genomen. UNHCR oordeelt dat in het licht van de verslechterde veiligheidssituatie in bepaalde delen van Afghanistan en de toename van het aantal burgerslachtoffers, de situatie in de provincies Helmand, Kandahar, Kunar en delen van Ghazni en Khost gekenmerkt wordt als een situatie van veralgemeend geweld. Volgens UNHCR hebben Afghaanse asielzoekers uit deze regio's mogelijk nood aan internationale bescherming.

Bijkomend en rekening houdend met het volatiele karakter van het gewapend conflict, dienen de asielaanvragen van Afghanen die claimen andere regio's te zijn ontvlucht omwille van het veralgemeend geweld, elk nauwgezet onderzocht te worden in het licht van enerzijds de bewijzen aangevoerd door de betrokken asielzoeker en anderzijds actuele en betrouwbare informatie over de vroegere verblijfplaats. Nergens in deze UNHCR richtlijnen wordt geadviseerd om voortgaande op een analyse van de algemene veiligheidssituatie aan elke Afghaan een complementaire vorm van bescherming te bieden.

Hierbij dient opgemerkt dat UNHCR in de stad Kabul aanwezig is en dat bijgevolg mag verwacht worden dat UNHCR de veiligheidssituatie in Kabul goed kan inschatten. In casu wordt vastgesteld dat UNHCR niet oproept tot het bieden van complementaire vormen van bescherming aan Afghanen uit Kabul en dat UNHCR meewerkt aan terugkeerprogramma's.

Uit een analyse van de veiligheidssituatie door CEDOCA blijkt dat er in de hoofdstad Kabul "complexe, high-profile" aanslagen voorkomen doch geen "open combat" wordt gevoerd. Vanaf 2010 stelde ANSO (Afghan NGO Safety Office) dat er een afname was van het geweld in de stad. De veiligheid in de stad gaat er de laatste jaren jaar na jaar op vooruit (zie aan administratief dossier toegevoegde Subject Related Briefings "Afghanistan - Veiligheidssituatie Afghanistan: Beschrijving van het conflict" van 22 maart 2013 en "Afghanistan – Veiligheidssituatie Afghanistan: Regionale Analyse" van 21 maart 2013). De stad kende in de onderzochte periode een aantal aanslagen, die gericht zijn tegen "high profile" doelwitten waarbij de internationale aanwezigheid en Afghaanse autoriteiten worden gevisieerd. De gewone Afghaanse burgers worden bij deze aanvallen niet gevisieerd.

Het geweld is dus voor het overgrote deel gericht op deze specifieke doelwitten en is dus niet gericht op de gewone Afghaanse burgers. Het aantal burgerslachtoffers in Kabul ligt bijzonder laag gezien de Taliban in de eerste plaats de Afghaanse overheid en de internationale aanwezigheid viseert. Het geweld in de hoofdstad Kabul is niet aanhoudend van aard en is eerder gelokaliseerd; de impact ervan op het leven van de gewone Afghaanse burger is eerder beperkt. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel zou blijken.

De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er voor burgers in de hoofdstad Kabul actueel geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict. Actueel is er voor burgers in de hoofdstad Kabul aldus geen reëel risico op ernstige schade in de zin van art. 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet.

De door u neergelegde kopie van uw taskara bevat enkel identiteitsgegevens die in deze beslissing niet ter discussie staan.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. In een enig middel beroept verzoeker zich op de schending van artikel 1 van Internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 en goedgekeurd bij wet van 26 juni 1953 (hierna: het vluchtelingenverdrag), van de artikelen 48/3 en 48/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: vreemdelingenwet), van de motiveringsplicht en artikel 62 van de vreemdelingenwet en van de materiële motiveringsverplichting en het zorgvuldigheidsbeginsel als beginselen van behoorlijk bestuur.

Verzoeker wenst aan te halen dat de weigeringsmotieven steeds dezelfde motivering bevatten met name dat hij onvoldoende kennis heeft van de activiteiten van zijn vader en de redenen waarom de Taliban hem als spion zou beschouwen, dat conform pagina 12 van het gehoorverslag het duidelijk is dat zijn vader werd onthoofd en hij dus als spion werd beschouwd door de Amerikanen, dat hij tevens ook heeft aangehaald dat hij dichter bij zijn moeder stond en zijn (vader) slechts 2 à 3 keer per maand naar huis kwam en het tevens niet gebruikelijk is dat zoonlief hem zou ondervragen over zijn professionele

activiteiten. Hij verwijst naar het gehoorverslag p. 10 waar hij stelde :*"dat kan ik niet met zekerheid zeggen want ik weer niet juist wat mijn vader doet of hij voor het departement werkte of iets anders deed want ik mocht hem geen vragen stellen over zijn werk enz.. Ik sprak meer met mijn moeder dan met mijn vader"*. Verzoeker stelt alleen te weten dat hij zei dat hij voor het elektriciteitsdepartement werkte maar niet wat hij deed. Het lijkt verzoeker ook logisch dat hij als spion niet alles aan zijn gezin zou vertellen en dit uit veiligheidsoverwegingen. Hij stelt dat hij uiteraard alleen kon gissen waaruit deze spionageactiviteiten bestonden en heeft dit dan ook herhaaldelijk aangehaald, maar dat de wijze waarop zijn vader is omgekomen, nl. door onthoofding, wat wel typisch de werkwijze van de taliban in geval van verraders is. Bovendien blijkt, zo vervolgt verzoeker, duidelijk uit het relaas dat de regio getroffen wordt door de taliban en dat er een aantal incidenten gebeurd zijn op het districtkantoor, dat zijn moeder tevens ook verteld heeft dat taliban gekomen waren op zoek naar hem, dat hij verdacht werd van spionage zonder in detail te gaan waaruit die spionageactiviteiten bestonden.

Betreffende het niet meteen vermelden van bepaalde feiten, merkt verzoeker op dat vraag vijf als volgt luidt: *"geef kort een overzicht van de belangrijkste feiten"*, dat hij dit heeft gedaan en het pas bij de detaillering is dat hij nog zaken heeft bijgevoegd, dat hij bovendien de hele tijd bij zijn oom verbleef en dit dan ook een feit is dat hij niet gezien maar gehoord heeft.

Aangaande de motieven over het naar verzoeker zoeken door de taliban na zijn vertrek, wenst verzoeker op te merken dat hij het zeer moeilijk had met de situatie en de dood van zijn vader nog moest verwerken en zijn vlucht organiseerde zodat hij zich daar hoofdzakelijk mee bezighield, dat zijn oom daar bovendien niets spontaan heeft over gezegd zodat hij ervan uit ging dat het ook zo was.

Betreffende de weigering van de subsidiaire bescherming, stelt verzoeker dat de bestreden beslissing volledig voorbijgaat aan het feit dat hij gezocht wordt door de taliban en zelfs in Kabul niet veilig is, dat een vluchtroute naar Kabul dus niet in aanmerking kan worden genomen, dat bovendien de burgerdoelwitten eerder uitzonderlijk zijn maar dat de burger vaak het slachtoffer wordt van collateral damage en ontvoering voor losgeld en de criminaliteit niet te onderschatten is.

Verzoeker vraagt de beslissing te hervormen gelet op het gevaar dat hij loopt bij terugkeer naar zijn land. Verzoeker vraagt dan ook de beslissing te hervormen en hem de hoedanigheid van vluchteling te geven conform artikel 48/3 van de vreemdelingenwet, minstens te stellen dat zijn problemen aanleiding geven tot toekenning van de subsidiaire bescherming, ten gevolge van de actuele problemen tussen de christenen en de extremistische moslims.

2.2. Op 27 augustus 2013 dient verzoeker een 'aanvullende nota' in waarbij hij de volgende documenten voegt:

- enveloppe geadresseerd aan verzoeker
- een niet vertaald document/pasje met een foto
- 2 niet-vertaalde documenten.

Op 3 oktober 2013 dient verzoeker nog een 'aanvullende nota' in waarbij hij de volgende documenten voegt:

- pasje van H.J. + vertaling in het Frans
- een attest van de districtverantwoordelijke + vertaling in het Frans
- Een brief aan het 'bureau des Eaux et l'Electricité de Darunta' van de energieverantwoordelijke van de provincie Nangarhar + vertaling in het Frans
- taskara, niet-vertaald
- enveloppe geadresseerd aan verzoeker.

2.3. Ter terechtzitting wordt gewezen op twee voorgaande 'aanvullende nota's' alsook op de aanvullende nota die de verwerende partij neergelegd heeft en als bijlage de COI (country of origin information) Focus 'Afghanistan – Veiligheidsanalyse Kabul-stad' van 5 september 2013 bevat. De raadsman van verzoeker stelt te volharden in het standpunt dat dienaangaande werd uiteengezet in het verzoekschrift.

2.4. De Raad stelt vast dat de motieven van de bestreden beslissing op eenvoudige wijze in die beslissing kunnen gelezen worden zodat verzoeker er kennis van heeft kunnen nemen en heeft kunnen nagaan of het zin heeft de bestreden beslissing aan te vechten met de beroepsmogelijkheden waarover hij in rechte beschikt. Daarmee is aan de voornaamste doelstelling van de formele motiveringsplicht, zoals voorgeschreven in artikel 62 van de vreemdelingenwet voldaan (RvS 5 februari 2007, nr. 167.477;

RvS 31 oktober 2006, nr. 164.298; RvS 10 oktober 2006, nr. 163.358; RvS 10 oktober 2006, nr. 163.357; RvS 21 september 2005, nr. 149.149; RvS 21 september 2005, nr. 149.148). Verzoeker maakt niet duidelijk op welk punt deze formele motivering hem niet in staat zou stellen te begrijpen op grond van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen derwijze dat niet voldaan zou zijn aan het hiervoor uiteengezette doel van de formele motiveringsplicht. Daarnaast blijkt uit het verzoekschrift dat verzoeker de motieven van de bestreden beslissing kent, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht *in casu* is bereikt (RvS 21 maart 2007, nr. 169.217). Het middel kan in zoverre niet worden aangenomen. De Raad stelt vast dat verzoeker in wezen de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoert.

De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat een administratieve rechtshandeling, *in casu* de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus van 19 juli 2013, op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden. Het middel zal dan ook onder meer vanuit dit oogpunt worden onderzocht (RvS 25 juni 2004, nr. 133.153).

2.5. De bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag rust in beginsel op de asielzoeker zelf. Zoals iedere burger die om een erkenning respectievelijk toekenning vraagt, moet hij aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en hij moet de waarheid vertellen (RvS 16 februari 2009, nr. 190.508; RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; UNHCR, *Handbook and Guidelines on procedures and criteria for determining refugee status*, reissued Geneva, december 2011, nr. 205). De verklaringen van de kandidaat-vluchteling kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze plausibel, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84). De afgelegde verklaringen mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. In het relaas mogen geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124). Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als alle elementen werden onderzocht en men overtuigd is van de geloofwaardigheid van de afgelegde verklaringen (RvS 7 oktober 2008, nr. 186.868; UNHCR, *a.w.*, nr. 204). Het is de taak van de asielzoeker om de verschillende elementen van zijn relaas toe te lichten en alle nodige elementen voor de beoordeling van de asielaanvraag aan te reiken. Het is de taak van de asielinstanties om in het licht van de verklaringen van de betrokkene en van de concrete omstandigheden van de zaak te onderzoeken of er sprake is van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, A (2) van het vluchtelingenverdrag en artikel 48/3 van de vreemdelingenwet of dat de betrokkene een reëel risico op ernstige schade loopt in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet gaan om die elementen die een toekenning van bescherming kunnen rechtvaardigen.

De ongeloofwaardigheid van een asielrelaas kan niet alleen worden afgeleid uit tegenstrijdigheden, maar ook uit vage, incoherente en ongeloofwaardige verklaringen.

2.6. De Raad wijst er ook op dat het louter aanhalen van een vrees voor vervolging of voor het lijden van ernstige schade op zich niet volstaat om te kunnen besluiten dat deze vrees reëel is. Deze vrees dient immers ook getoetst te worden aan enkele objectieve vaststellingen en verzoeker dient in dit verband de vrees concreet aannemelijk te maken. De vrees moet met andere woorden niet alleen subjectief bij hem aanwezig zijn maar moet ook kunnen worden geobjectiveerd (RvS 22 april 2003, nr. 118.506; zie ook: P.H. KOOIJMANS, *Internationaal publiekrecht in vogelvlucht*, Kluwer, Deventer, 2000, 354).

2.7. Uit de lezing van het verzoekschrift blijkt dat verzoeker het weliswaar niet eens is met de weigeringsmotieven van de bestreden beslissing, doch deze motieven worden niet overtuigend weerlegd, zoals blijkt uit wat volgt.

2.8. Waar verzoeker poneert, betreffende zijn gebrekkige kennis over de redenen waarom zijn vader door de taliban als spion beschouwd werd, dat het duidelijk is dat zijn vader werd onthoofd en dat hij dus als spion beschouwd werd voor de Amerikanen en dat de wijze waarop zijn vader is omgekomen door onthoofding wel typisch de werkwijze is van de taliban in geval van verraders, kan hij niet overtuigen. Immers kan uit het enkele feit, dat overigens enkel gebaseerd is op de verklaring van verzoeker en dat

geenszins ondersteund wordt door bewijsstukken, dat verzoekers vader onthoofd is geenszins in absolute termen afgeleid worden dat verzoekers vader door de taliban als spion voor de Amerikanen werd beschouwd en gedood. Bovendien verklaart verzoeker hiermee geenszins de gebrekkige kennis die hij heeft van de redenen waarom de taliban zijn vader als spion zouden beschouwen.

2.9. Waar verzoeker stelt dat hij ook aangehaald heeft dat hij dichter bij zijn moeder stond en dat zijn (vader) slechts 2 à 3 keer per maand naar huis kwam en het tevens niet gebruikelijk was dat hij hem zou ondervragen over zijn professionele activiteiten en hiervoor verwijst naar zijn verklaringen in het gehoorverslag van 17 juni 2013, alsook nog stelt dat hij alleen weet dat zijn vader zei dat hij voor het elektriciteitsdepartement werkte maar niet wat hij deed en dat zijn moeder tevens heeft verteld dat de taliban gekomen waren op zoek naar hem dat hij verdacht werd van spionage zonder in detail te gaan waaruit die spionageactiviteiten bestonden, beperkt hij zich tot het herhalen van wat hij reeds tijdens het gehoor op het Commissariaat-generaal verklaarde. Het louter herhalen van eerdere verklaringen is niet van aard om de motieven van de bestreden beslissing te ontcrachten (RvS 10 maart 2006, nr. 156.221; RvS 4 januari 2006, nr. 153.278). Het komt aan verzoeker toe om de motieven van de bestreden beslissing met concrete argumenten in een ander daglicht te stellen, waar hij echter, zo wordt vastgesteld, geheel in gebreke blijft.

2.10. Waar verzoeker stelt dat hij alleen weet dat zijn vader zei dat hij voor het elektriciteitsdepartement werkte maar niet wat hij deed en dat het logisch lijkt dat zijn vader als spion niet alles aan zijn gezin zou vertellen en dit uit veiligheidsoverwegingen en dat hij uiteraard alleen maar kon gissen waaruit deze spionageactiviteiten bestonden, kan hij niet gevolgd worden. Immers werd door de commissaris-generaal gevraagd naar de werkzaamheden of de functie van zijn vader bij het elektriciteitsdepartement en niet naar zijn specifieke spionageactiviteiten indien zijn vader een spion zou geweest zijn. Dienaangaande motiveerde de commissaris-generaal dan ook terecht *“Wat betreft de werkzaamheden van uw vader, dient er bovendien op gewezen te worden dat u hierover zeer vaag bleef. Zo kon u niet specificeren wat voor werk uw vader juist deed op het elektriciteitsdepartement (CGVS, p.4 en 11). U kwam niet verder dan te stellen dat hij ambtenaar was (CGVS, p.4). Uit uw verklaringen blijkt nochtans dat uw vader al acht of negen jaar werkzaam was op het elektriciteitsdepartement (CGVS, p.10). Er mag dan ook verwacht worden dat u het Commissariaat-generaal concretere informatie zou kunnen verschaffen wat betreft zijn functie. Gevraagd of er iemand op de hoogte was van zijn exacte functie, stelde u dat iedereen wist dat uw vader voor het elektriciteitsdepartement werkte maar dat u nooit details heeft gevraagd aan anderen en dat uw oom analfabeet is (CGVS, p.17). U kon evenmin vertellen of iemand van uw familie nog contact heeft gehad met de werkgevers van uw vader na diens verdwijning (CGVS, p.13). Gevraagd of uw vader zich moest verplaatsen voor zijn werk of steeds in Jalalabad stad bleef, stelde u te weten dat hij ook naar andere districten in Nangarhar reisde maar u kon niet zeggen naar welke districten, noch wist u te vertellen wat hij daar moest doen (CGVS, p.15). Dat u niet meer interesse zou tonen voor de aard van de werkzaamheden van uw vader die mogelijks aanleiding hebben gegeven tot uw problemen, roept vragen op. Ook hier schieten uw verklaringen aldus ruimschoots tekort, wat de geloofwaardigheid van het profiel van uw vader en uw algehele geloofwaardigheid ondermijnt.”* Verzoeker slaagt er niet in deze motieven te weerleggen.

2.11. Waar verzoeker nog aanhaalt dat duidelijk uit zijn relaas blijkt dat de regio getroffen werd door de taliban, beperkt hij zich tot het herhalen van zijn eerdere verklaringen. Zoals reeds gesteld, is het louter herhalen van eerdere verklaringen niet van aard om de motieven van de bestreden beslissing, met name *“Wel voegde u hier aan toe dat de taliban recent voor uw vertrek meer controle kreeg in uw regio en dit tot het vertrek van vele overheidsmedewerkers leidde (CGVS, p.11). In die zin is het dan weer opmerkelijk dat u verklaart op geen enkel ogenblik gemerkt te hebben dat uw vader, die een overheidsfunctie bekleedde, zich enige zorgen maakte om zijn eigen veiligheid of die van zijn familie (CGVS, p.11).”* te ontcrachten. Aangaande verzoekers argument dat de regio getroffen werd door de taliban en dat er een aantal incidenten gebeurd zijn op het districtkantoor, wijst de Raad er bovendien op dat dergelijke verklaringen van algemene aard op zich niet voldoende is om aan te tonen dat verzoekers vader en hij zelf daadwerkelijk door de taliban zouden zijn bedreigd. De vluchtelingenrechtelijke vrees dient *in concreto* te worden aangetoond en verzoeker blijft desbetreffend in gebreke.

2.12. Waar verzoeker, betreffende het motief dat hij in de vragenlijst van het Commissariaat-generaal en tijdens het gehoor op het Commissariaat-generaal in eerste instantie niet gezegd heeft dat de taliban na de ontvoering van zijn vader nog twee keer is teruggekeerd naar zijn ouderlijke woning om hem te zoeken, opmerkt dat de vijfde vraag als volgt luidt *‘geef een kort overzicht van de belangrijkste feiten’*, dat hij dit heeft gedaan en het pas bij de detaillering is dat hij nog zaken heeft bijgevoegd, wijst de Raad

er vooreerst op dat het feit dat tijdens het interview voor de DVZ gevraagd wordt naar een kort overzicht van de belangrijkste feiten, niets afdoet aan de verwachting dat een asielzoeker, die beweert te vrezen voor zijn leven en vrijheid en daarom de bescherming van de Belgische autoriteiten vraagt, vanaf het eerste interview waarheidsgetrouwe verklaringen dient af te leggen. Ondanks het feit dat de vragenlijst niet tot doel heeft een uitvoerig of gedetailleerd overzicht te geven van alle elementen of feiten, kon redelijkerwijze van verzoeker verwacht worden dat de verklaringen die hij hierin aflegde in overeenstemming zijn met de verklaringen afgelegd tijdens het gehoor op het Commissariaat-generaal. Van een asielzoeker kan immers verwacht worden dat hij tijdens het gehoor op de Dienst Vreemdelingenzaken de belangrijkste gebeurtenissen opsomt, zeker degene die aanleiding hebben gegeven tot zijn vlucht. Daarenboven weerlegt verzoeker de motivering dat hij de voornoemde feiten niet meteen aangaf bij de uiteenzetting van zijn asielrelaas tijdens het gehoor op het Commissariaat-generaal op 17 juni 2013, doch slechts als antwoord op een latere vraag en dat het feit dat hij een dergelijk belangrijk element in zijn asielrelaas zou zijn vergeten te vertellen weinig doorleefd overkomt, niet.

In zoverre verzoeker nog stelt dat hij bovendien de hele tijd bij zijn oom verbleef en dit feit niet heeft gezien maar enkel gehoord, stelt de Raad vast dat het enkel horen over een gebeurtenis in de plaats van deze te beleven of te zien, niet verklaart waarom verzoeker deze gebeurtenis niet eerder meedeelde aan de asielinstanties. Immers betreft deze gebeurtenis, het terugkeren van de taliban naar de ouderlijke woning na de ontvoering van zijn vader om verzoeker te zoeken, een belangrijke element van verzoekers asielrelaas. Bovendien was verzoeker op de hoogte van deze gebeurtenis daar zijn moeder hem vertelde bij zijn oom te blijven daar de taliban hem nog steeds aan het zoeken was (gehoorverslag CGVS, p. 12).

2.13. In zoverre verzoeker kritiek uit op de motivering dat hij op de vraag of zijn familie nog problemen had gekend na zijn vertrek antwoordde dat de taliban niet meer is teruggekomen en vervolgens zijn verklaring veranderde door te stellen dat hij niet wist of de taliban hem nog is komen zoeken, dat zijn oom daar niets over zei en hij er dan ook niet naar gevraagd heeft, en stelt dat zijn oom er spontaan niets over zei zodat hij er van uit ging dat het ook zo was, beperkt hij zich opnieuw tot het herhalen van zijn eerdere (tweede) verklaring hieromtrent. De Raad wijst er nogmaals op dat het louter herhalen van eerdere verklaringen niet van aard is om de motieven van de bestreden beslissing te ontkrachten. Bovendien gaat verzoeker voorbij aan het geheel van de motivering betreffende dit element. De commissaris-generaal merkt immers terecht op dat *“Gevraagd waarom u heeft nagelaten hiernaar te informeren, antwoordde u dat het niet in u is opgekomen aan uw oom te vragen of de taliban al dan niet nog op zoek is naar u (CGVS, p.14), wat evenwel vragen oproept gezien de door u beschreven ernst van de situatie. Uw onverschillige houding wat betreft de stand van zaken betreffende de problemen die u beweert te vrezen in geval van een eventuele terugkeer naar Afghanistan dient uw vrees voor vervolging dan ook in sterke mate te relativeren.”*

De Raad wijst er op dat verzoeker tijdens het gehoor op het Commissariaat-generaal op de vraag *‘Waarom hebt u daar niets over gevraagd, dat is toch belangrijk?’*, antwoordde *‘Het kwam niet in me op. Ik heb hem aangesproken over de documenten.’* (gehoorverslag CGVS, p. 14). In zoverre verzoeker aldus nog opmerkt dat hij het zeer moeilijk had met de situatie en de dood van zijn vader nog moest verwerken en zijn vlucht organiseerde zodat hij zich daar hoofdzakelijk mee bezighield, beperkt hij zich tot een *a posteriori* verklaring die niet volstaat om de vastgestelde lethargische houding van verzoeker, die steun vindt in het administratief dossier, te ontkrachten.

2.14. Verzoeker slaagt er niet in de motieven van de bestreden beslissing te weerleggen of te ontkrachten. De commissaris-generaal kon dan ook terecht stellen dat er geen geloof kan worden gehecht aan verzoekers verklaringen betreffende zijn vluchtmotieven.

2.15. De door verzoeker aangebrachte documenten vermogen geenszins de geloofwaardigheid van zijn relaas te herstellen. De Raad wijst er op dat documenten, om er bewijskracht aan te kunnen ontlenen, ondersteund dienen te worden door geloofwaardige, coherente en plausibele verklaringen hetgeen, zoals blijkt uit onderhavig arrest, *in casu* niet het geval is (RvS 14 juli 2011, nr. 7257 (c)), zodat aan het attest van de districtverantwoordelijke, aan de brief aan het ‘bureau des Eaux et l’Electricité de Darunta’ en aan het pasje van H.J. geen bewijskracht kan worden gehecht. Bovendien betreffen de vertalingen, vertalingen in het Frans die niet voor eensluidend verklaard zijn, zodat deze ook conform artikel 8 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: PR RvV) niet in overweging worden genomen. De door verzoeker neergelegde taskara is ook niet voorzien van een voor eensluidende verklaring zodat dit document

eveneens, gelet op artikel 8 PR RvV, niet in overweging wordt genomen. Ten overvloede wijst de Raad er op dat de commissaris-generaal reeds motiveerde aangaande het neerleggen van een kopie van verzoekers taskara, dat zijn identiteitsgegevens niet ter discussie staan. Aangaande het pasje van H.J. merkt de Raad nog op dat niets er op duidt dat de man op het pasje effectief de vader van verzoeker is. De aangebrachte enveloppe brengt niets wezenlijks bij aan verzoekers asielrelaas. De door verzoeker neergelegde documenten kunnen dan ook geen afbreuk doen aan de vaststelling dat aan verzoekers vervolgingsrelaas geen geloof kan worden gehecht.

2.16. Wanneer zoals *in casu* geen geloof gehecht wordt aan het naar voren gebracht asielrelaas, is er geen reden om dit te toetsen aan de voorwaarden die inzake de erkenning van vluchtelingen worden gesteld door artikel 1, A (2) van het vluchtelingenverdrag en artikel 48/3 van de vreemdelingenwet.

De vluchtelingenstatus als voorzien in artikel 48/3 van de vreemdelingenwet, wordt niet erkend.

2.17. Gelet op het ongeloofwaardig karakter van zijn asielrelaas kan verzoeker zich niet langer steunen op de elementen aan de basis van dat relaas teneinde aannemelijk te maken een reëel risico te lopen op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4, §2, a) en b) van de vreemdelingenwet.

2.18. De subsidiaire beschermingsstatus kan niettemin worden verleend indien het aannemelijk is dat verzoeker een reëel risico op ernstige schade loopt dat losstaat van het risico voortvloeiende uit het ongeloofwaardige asielrelaas, meer in het bijzonder met toepassing van artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet.

In het administratief dossier zijn geen andere elementen voorhanden waaruit zou moeten blijken dat verzoeker in aanmerking komt voor de toekenning van subsidiaire bescherming overeenkomstig artikel 48/4, §2 van de vreemdelingenwet.

Immers, artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet beoogt bescherming te bieden in de uitzonderlijke situatie dat de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in het land van herkomst, *in casu* Afghanistan, dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op de in voornoemd artikel van de vreemdelingenwet bedoelde ernstige bedreiging.

Met toepassing van artikel 48/5, §3 van de vreemdelingenwet is er geen behoefte aan bescherming indien er in een deel van het land van herkomst geen gegronde vrees bestaat voor vervolging of geen reëel risico op ernstige schade, en indien van de verzoeker redelijkerwijs kan worden verwacht dat hij zich in dat deel van het land vestigt.

De Raad stelt vast dat ook het Europees Hof voor de Rechten van de mens (hierna: EHRM) zich niet verzet tegen de mogelijkheid van een intern vestigingsalternatief in Afghanistan (EHRM 13 oktober 2011, *Husseini/ Zweden*, § 96 en 97). Zo stelt het EHRM, in het kader van zijn bevoegdheid om artikel 3 EVRM te toetsen, aan een hervestigingsalternatief slechts als voorwaarde dat de verzoeker toegang moet hebben tot dat deel van het land en er zich moet kunnen vestigen (EHRM, *Salah Sheekh t. Nederland*, 11 januari 2007, § 141; EHRM, *Husseini t. Zweden*, 13 oktober 2011, § 97; EHRM, *H. en B. vs. het V.K.*, 9 april 2013, § 91). Uit de actuele en objectieve informatie van de commissaris-generaal blijkt dat de hoofdstad Kabul onder de effectieve controle van de regering staat. Kabul is verder op een veilige manier toegankelijk voor verzoeker gelet op de internationale luchthaven.

2.19. De commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen oordeelt dat verzoeker beschikt over een veilig en redelijk vestigingsalternatief in Kabul, waar blijkens de informatie gevoegd aan het administratief dossier (SRB "Afghanistan" "*Veiligheidssituatie Afghanistan: Beschrijving van het conflict*" van 22 maart 2013 en SRB "Afghanistan" "*Veiligheidssituatie Afghanistan: Regionale Analyse*" van 21 maart 2013) voor burgers actueel geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict zodat er actueel voor burgers in de hoofdstad Kabul geen reëel risico is op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet.

Verzoeker betwist deze beoordeling van de veiligheidssituatie en stelt dat het geenszins uitgesloten is dat er burgerslachtoffers vallen als slachtoffer van 'collateral damage' en dat de ontvoeringen voor losgeld en de criminaliteit niet te onderschatten zijn.

Hoewel de situatie in Afghanistan in zijn algemeenheid en in de stad Kabul in het bijzonder nog steeds als ernstig en zorgelijk moet worden omschreven, zoals ook blijkt uit de informatie waarop de Raad vermag acht te slaan, is de Raad van oordeel dat er actueel geen sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in Kabul dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat verzoeker louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging zoals bedoeld door artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet.

De Raad leest in hoger aangehaalde SRB van 21 maart 2013 dat de veiligheid in Kabul stad er de laatste jaren jaar na jaar op vooruit gaat en dat in 2012 het aantal aan AOG-toegeschreven aanvallen in de provincie Kabul er met 29% op achteruit gaat in vergelijking met 2011. Volgens de informatie lijkt het erop dat de ANSF steeds meer grip krijgen op de veiligheidssituatie in de stad. Toch blijft het veiligheidsparadigma in de stad op het eerste zicht gedomineerd door een aantal complexe, high profile aanslagen zoals de zware complexe aanval van 15 april 2012 en een aanval op een hotel bij het Qargha meer in juni. Na een periode van rust pleegden de Taliban op 15 april 2012 een krachtige, gecoördineerde complexe aanval op verschillende high profile doelwitten in Kabul stad. Zo werden onder meer het Afghaanse parlement, verschillende ambassades, het NAVO-hoofdkwartier en Kabul Star Hotel aangevallen. Tegelijk vonden er aanvallen plaats in Logar, Paktia en Nangarhar. Nog volgens de informatie plegen de AOG, zich bewust van de weerslag op de publieke opinie, maar om de mediumlange termijn een dergelijke aanslag, met sterke focus op IMF en Afghaanse overheid. Bijna alle slachtoffers van de zware aanval in april waren de aanvallers zelf en ANSF personeel die tussenbeide kwamen. Dit wijst erop dat burgers bij de complexe aanval in april geen doelwit waren. De aanval op het hotel bij het Qargha meer was dan weer wel een moedwillige daad van terreur onder burgers. Dergelijke aanslagen met duidelijk burgerdoelwit zijn blijkens de informatie echter eerder uitzonderlijk in Kabul, zowel in de stad als in de provincie. Burgers raken in enkele gevallen wel betrokken bij het geweld als *collateral damage*. Daarnaast komen er ook raketaanvallen voor en heeft de stad ook te maken met gewapende overvallen en ontvoeringen voor losgeld. Het aantal raketaanvallen is evenwel aanzienlijk afgenomen de laatste jaren en ook het aantal ontvoeringen is sterk gedaald. Dit laatste is grotendeels te danken aan het efficiënter optreden van de ANSF die enkele grote criminele bendes hebben opgerold. Buiten Kabul stad vinden in het voorjaar regelmatig aanvallen plaats op ANSF of papaver uitroeingsteams in Surobi, zonder burgerslachtoffers tot gevolg. AOG zitten in het Koh-e Safi gebergte en zakken af en toe af om een aanslag te plegen op de snelweg naar Jalalabad. De AOG-activiteit op de weg naar Jalalabad speelt zich voornamelijk af op het stuk in het district Qarghayi in de provincie Laghman. Toch wordt bijna maandelijks een incident gerapporteerd op de hoofdweg in Surobi. Deze incidenten zijn bijna allen zonder uitzondering nachtelijke aanvallen op ANSF doelwitten. Er zijn dan ook geen burgerslachtoffers gemeld van het geweld op de weg in de verslagperiode. Sporadisch ontploffen IED's op de andere toegangswegen naar Kabul, meestal gericht tegen 'harde doelwitten' en buiten de dag-uren (SRB p. 8-11).

Uit de analyse van de veiligheidssituatie stelt de Raad vast dat er in de hoofdstad Kabul "complex highprofile" aanslagen voorkomen doch geen "open combat" wordt gevoerd en dat er een 'solide verbetering' is sinds 2009, al lijdt de stad wel onder aanslagen met "Improvised Explosive Devices" (IED's) meer bepaald bembommen en zelfmoordaanslagen tegen de Afghaanse en internationale troepen in de stad en op de belangrijkste invalswegen. Deze zelfmoordaanslagen zijn gericht tegen "high profile" doelwitten waarbij de internationale aanwezigheid en de Afghaanse autoriteiten worden geviséerd. Het geweld is dus voor het overgrote deel gericht op deze specifieke doelwitten en is dus niet gericht op de gewone Afghaanse burgers. Er wordt geen melding gemaakt van hevige en voortdurende of onderbroken gevechten tussen opstandelingen enerzijds en de overheids- en/of buitenlandse troepen anderzijds, systematische intimidatie door opstandelingen, gedwongen inlijving bij terroristische organisaties, en gevechten tussen rivaliserende facties. Het geweld in Kabul is niet aanhoudend en de impact ervan op het leven van de gewone Afghaanse burger is eerder beperkt.

Uit de COI Focus "Afghanistan – Veiligheidsanalyse Kabul-stad" van 5 september 2013 – een actualisatie van de informatie met betrekking tot Kabul stad in de Subject Related Briefing "Veiligheidssituatie Afghanistan: Regionale analyse" van 21 maart 2013, waarin tevens rekening wordt gehouden met de nieuwe richtlijnen van UNHCR, "*UNHCR Eligibility Guidelines for Assessing the International Protection Needs of Asylum-seekers from Afghanistan*" van 6 augustus 2013 – blijkt dat de eerder gedane analyse en appreciatie van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen onverminderd overeind blijft. De Raad leest immers als volgt: "*Er gebeurden van januari tot en met augustus 2013 gemiddeld minder dan twee aanslagen per maand in de stad Kabul. Sinds 12 juli*

2013 gebeurde er geen noemenswaardige aanslag meer in de stad Kabul. Al deze aanslagen passen in het hierboven geschetste patroon dat zich de laatste jaren heeft gevestigd in Kabul: complexe aanslagen tegen 'high profile' doelwitten. UNHCR stelt in de Eligibility Guidelines van 6 augustus 2013 dat de AEG's blijven 'high profile attacks' uitvoeren in Kabul. Met 'high profile attacks' worden aanslagen bedoeld die overheidsgebouwen, gebouwen van de Afghaanse veiligheidsdiensten en plaatsen met een internationale diplomatieke, militaire, humanitaire, supranationale of andere aanwezigheid als doelwit hebben. (...)

Deze aanslagen worden meestal sterk gemediatiseerd. Eerder dan het verkrijgen van controle over de stad is de opzet ervan de weerslag bij de publieke opinie. De bedoeling van deze aanslagen is volgens analist Fabrizio Foschini de perceptie te creëren van een onstabiele en kwetsbare stad. De frequentie en de daadwerkelijke impact van dergelijke aanslagen staat niet in verhouding met de media-aandacht die zij opeisen. (...)

De overgrote meerderheid van de incidenten die werden geteld door ANSO in 2012 waren operaties toegeschreven aan de ANSF en IMF. Na een uitgebreide analyse van de tweewekelijkse ANSO berichten bleken deze operaties hoofdzakelijk arrestaties van vermeende opstandelingen, wapen- en explosievenvondsten. Hoewel dit inherent een groot potentieel inhoudt op gewelddadige incidenten, wijst dit vooral ook op de toegenomen capaciteit van de ANSF om dergelijk geweld te voorkomen. (...)

Het Amerikaans Ministerie van Defensie noemt Kabul in een rapport uit juli 2013 één van de minst gewelddadige plaatsen in Afghanistan, waar sommige van de beste ANSF eenheden de veiligheid voorzien. Gerenommeerde analisten (...) komen tot dezelfde vaststelling, nl. dat Kabul stevig in handen is van de regering. (...)

Zoals uit bovenstaande analyse blijkt is het geweld in de hoofdstad voornamelijk gericht tegen overheidspersoneel, meer bepaald veiligheidspersoneel, door aanslagen op regeringsgebouwen, in hoofdzaak gebouwen van de ANSF. Hoewel de aanslagen gebeuren zonder rekening te houden met mogelijk 'collateral damage' onder burgers, blijkt volgens analist Fabrizio Foschini uit de keuze van deze doelwitten boven andere druk bezochte publieke plaatsen, dat de opstandelingen op zoek zijn naar enige legitimiteit voor hun aanslagen. Volgens analist Thomas Ruttig vermijden de Taliban ook aanslagen tijdens het spitsuur in Kabul.

Willekeurige aanslagen met veel burgerdoden maar zonder aanwijsbaar doelwit komen in Kabul niet voor. Burgers vormen met andere woorden geen doelwit voor de opstandelingen in Kabul. De aanslag op het Hooggerechtshof van juni 2013 was de ergste tot nu toe. Het doelwit was duidelijk het personeel. (...)." (p.5-9).

De door verwerende partij neergelegde nota van 6 december 2013 die een update van de situatie in Kabul inhoudt, bevestigt aldus dat het geweld er anno 2013 nog steeds voor het overgrote deel gericht is op high profile doelwitten en niet op de gewone Afghaanse burgers. Het aantal burgerslachtoffers in Kabul ligt bijzonder laag gezien de Taliban in de eerste plaats de Afghaanse overheid en de internationale aanwezigheid viseert. Het geweld in de hoofdstad Kabul is niet aanhoudend van aard en is eerder gelokaliseerd; de impact ervan op het leven van de gewone Afghaanse burger is eerder beperkt. Ter terechtzitting werd verzoeker de mogelijkheid geboden om te reageren op voormelde informatie. Verzoeker verwijst naar zijn standpunt zoals uiteengezet in zijn verzoekschrift.

Verzoeker brengt geen concrete informatie bij waaruit kan blijken dat de informatie waarover het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen beschikt niet correct zou zijn of dat de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen hieruit de verkeerde conclusies zou hebben getrokken. De Raad is van oordeel dat de commissaris-generaal op een correcte wijze de toestand in Kabul heeft beoordeeld en correct tot het besluit komt dat er actueel geen redenen zijn om enkel en alleen omwille van de algemene veiligheidssituatie in Kabul subsidiaire bescherming toe te kennen. Dat verzoeker niet akkoord is met de appreciatie en het besluit van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen duidt er nog niet op dat de informatie en het besluit niet correct zouden zijn.

In zoverre verzoeker verwijst naar het feit dat burgers slachtoffers kunnen worden, niet als doelwit maar als slachtoffer van 'collateral damage' en het feit dat ontvoeringen voor losgeld en de criminaliteit niet te onderschatten zijn, bevestigt hij aldus de informatie waarop de commissaris-generaal zich baseert en zoals bovenstaand weergegeven, maar toont hij niet aan dat er in de hoofdstad Kabul een situatie van willekeurig geweld in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet heerst.

De Raad wijst er in dit verband nog op dat het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (EHRM) in de zaak N. tegen Zweden oordeelde dat hoewel er sprake is van serieuze mensenrechtenschendingen in Afghanistan, dit niet automatisch leidt tot schending van artikel 3 EVRM (N. v. Sweden (Application

no. 23505/09), 20 juli 2010). De mogelijke schending van artikel 3 EVRM dient op individuele basis en aan de hand van de hiertoe *in concreto* aangevoerde elementen onderzocht te worden. Algemeen kan worden gesteld dat ook het EHRM het bewijs van het ernstig en reëel risico bij de verzoekende partij legt. Een blote bewering of een eenvoudige vrees voor een onmenselijke behandeling op zich volstaat niet om een inbreuk uit te maken op artikel 3 EVRM (cf. HvJ C-465/07, *Elgafaji v. Staatssecretaris van Justitie*, 2009, <http://curia.europa.eu>; RvS 25 september 2002, nr. 110.626).

2.20. Verzoeker brengt geen afdoende argumenten aan waarom het voor hem onmogelijk is om zich te vestigen in het land waarvan hij de nationaliteit bezit, in een regio waar geen risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet, zoals bijvoorbeeld in de hoofdstad Kabul. Verzoeker toont niet aan dat hij als volwassen, gezonde, alleenstaande jongeman niet in staat zou zijn om een job uit te oefenen en een woning te vinden in Kabul. In de bestreden beslissing wordt in dit verband correct het volgende opgemerkt: *“U bent een alleenstaande, jongvolwassen man die tot de Pasjtoense meerderheid behoort. U bent tien jaar naar school geweest (CGVS, p.3). Naast Pasjtoe, spreekt u ook een beetje Dari (CGVS, p.3). U stelde tevens nog in Afghanistan Engelse les te hebben gevolgd bij een teruggekeerde vluchteling in Gula Khail (CGVS, p.18). Verder stelde u dat uw familie 3,5 of 4 jerib grond heeft en dat deze gronden worden bewerkt door een landbouwer (CGVS, p.5), wat er op wijst dat uw gezin het financieel goed had. U verklaarde tevens af en toe vee te verkopen op de markt (CGVS, p.5). Dat uw vader ontvoerd en gedood zou zijn door de taliban, wordt dan weer ondermijnd door het geheel van bovenstaande vaststellingen.”* Voorgaande wordt door verzoeker niet betwist.

De Raad wijst er in dit verband ook nog op dat het EHRM in de zaak Hussein tegen Zweden oordeelde dat een vestigingsalternatief beschikbaar is, niettegenstaande de verzoekende partij aanvoerde dat hij in Afghanistan niet beschikte over familie of een netwerk om hem te beschermen. Het Hof baseert zich hierbij op onder andere de UNHCR Eligibility Guidelines for Assessing the International Protection needs of Asylum-Seekers from Afghanistan van 17 december 2010, waaruit blijkt dat een intern vlucht- of vestigingsalternatief over het algemeen wordt aanvaard indien bescherming wordt geboden door familie of de gemeenschap of de stam in de beoogde regio van vestiging. UNHCR aanvaardt daarentegen da alleenstaande mannen alsook gezinnen in bepaalde omstandigheden in stedelijke of semi-stedelijke gebieden kunnen leven zonder ondersteuning van familie of hun gemeenschap. Dit standpunt wordt hernomen in de nieuwe richtlijnen van UNHCR van 6 augustus 2013.

Naar het oordeel van de Raad zijn er *in casu* geen concrete aanwijzingen dat verzoeker in de hoofdstad Kabul in mensonwaardige omstandigheden zal terecht komen. Er zijn derhalve geen objectieve argumenten voorhanden waaruit zou blijken dat een interne hervestiging van verzoeker onredelijk zou zijn in de zin van artikel 48/5, §3 van de vreemdelingenwet.

De Raad wijst er nog op dat waar verzoeker in zijn verzoekschrift stelt dat zijn problemen aanleiding geven tot toekenning van de subsidiaire bescherming, ten gevolge van de actuele problemen tussen de christenen en de extremistische moslims, verzoeker nooit enig gewag maakte van problemen tussen christenen en extremistische moslims. De raadsman die ter terechtzitting loco verschijnt voor de raadsman van verzoeker stelt dat voornoemde zin in het inleidend verzoekschrift een materiële vergissing betreft.

In hoofde van verzoeker kan derhalve geen reëel risico op het lijden van ernstige schade in de zin van het voormelde artikel 48/4 in aanmerking worden genomen.

De bestreden beslissing wordt gedragen door afdoende en pertinente motieven die steun vinden in het administratief dossier.

In acht genomen wat vooraf gaat is de Raad van oordeel dat de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen terecht concludeert aan de hand van de in de bestreden beslissing toegelichte vaststellingen dat verzoeker niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet kan worden erkend en dat hij niet in aanmerking komt voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet.

Verzoeker toont ook niet aan dat er onzorgvuldig werd tewerk gegaan of dat met bepaalde elementen geen of onvoldoende rekening zou zijn gehouden. Het zorgvuldigheidsbeginsel werd derhalve niet geschonden.

Het enig middel is ongegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vierentwintig januari tweeduizend veertien door:

mevr. N. VERMANDER,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. VERHEYDEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

N. VERMANDER